

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8612205787
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8612205787.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobkyne: X. H., S.. XX.XX.XXXX, M. Z. XXX, XXX XX P., právne zastúpenej JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice, IČO: 35 570 661, proti žalovanej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, 811 09 Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 6C/51/2012-418 z 25. augusta 2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti zaplatenia príslušenstva pohľadávky.

Mení rozsudok vo výroku II. a III. o trovách konania tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 97,90 %.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v časti zaplatenia príslušenstva pohľadávky (výrok I.), priznal žalobkyni proti žalovanej v časti určenia povinnosti zaplatiť istinu na bolestnom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (výrok II.) a priznal žalovanej proti žalobkyni v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie príslušenstva pohľadávky nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (výrok III.).

2. V odôvodnení uviedol, že rozsudkom, č. k. 6C/51/2012-291 z 28. marca 2017 zastavil konanie v časti o zaplatenie bolestného vo výške 11.073,60 eur, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni bolestné vo výške 6.367,32 eur s úrokom s omeškania vo výške 8,75 % ročne od 25. júla 2012 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 153,97 eur, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník súdny poplatok vo výške 391,- eur a priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. V dôsledku odvolania žalovanej voči výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni bolestné nad sumu 3.445,12 eur s príslušenstvom, výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok a výroku o trovách konania uvedeného rozsudku Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 13Co/69/2017-368 z 13. novembra 2018 potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni bolestné nad sumu 3.445,12 eur do sumy 5.259,96 eur, zmenil rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovieť nad sumu 5.259,96 eur tak, že v tejto časti žalobu zamietol a zrušil rozsudok vo výrokoch o príslušenstve pohľadávky, súdnom poplatku a trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vychádzal zo zistenia, že žalovaná listom zo 7. júna 2011 oznámila žalobkyni zaregistrovanie škodovej udalosti a požiadala ju o predloženie posudku o bolestnom, posudku o sťažení spoločenského uplatnenia, kópií lekárskeho správ o utrpených zraneniach, priebehu liečenia a trvalých následkoch, tlačiva preukazujúceho vznik nároku na stratu na zárobku počas práceneschopnosti, potvrdenia o vyplatených nemocenských dávkach a originálu dokladu potvrdzujúceho uhradenie nákladov na liečenie z vlastných prostriedkov, ktoré žalovaná potrebuje na vyčíslenie nároku žalobkyne na náhradu škody na zdraví. Právny zástupca žalobkyne listom z 24. apríla 2012, doručeným 27. apríla 2012 oznámil žalovanej, že prevzal právne zastupovanie žalobkyne a predložil žalovanej ako prílohy tohto listu lekárskeho správ a lekárskeho posudku o bolestnom z 19. apríla 2012, ktorým bolo bolestné ohodnotené na 1050 bodov, na základe čoho žiadal uhradiť v prospech žalobkyne 17.808,- eur. Žalovaná listom z 10. mája 2012 oznámila právnomu zástupcovi žalobkyne, že sa začala zaoberať nárokmi žalobkyne na náhradu škody a že po ukončení prebiehajúceho šetrenia ho bude informovať, pričom prílohou tohto listu bolo tlačivo označené ako „Hlásenie škodovej udalosti pre poškodeného“, ktoré žalovaná žiadala vyplniť vo všetkých bodoch a podpísané žalobkyňou doručiť späť. Žalovaná listom z 21. septembra 2012 oznámila právnomu zástupcovi žalobkyne, že v nasledujúcich dňoch poukáže žalobkyni z povinného zmluvného poistenia jej poisteného náhradu škody za bolestné vo výške 11.073,60 eur, ktoré vypočítala ako súčin 900 bodov a hodnoty jedného bodu vo výške 15,38 eur, od ktorého odpočítala 20 % spoluzavinenie žalobkyne spôsobené nepripútaním sa bezpečnostným pásom. Žalovaná žalobkyni nepriznala bolestné za položky 106 a) - zlomenina trčového výbežku, 106 c) - zlomenina viacerých priečnych výbežkov a 106 e) - zlomenina viacerých kĺbových výbežkov, pretože v predloženej zdravotnej dokumentácii žalobkyne sa predmetné zranenia nenachádzajú, stavec Th4 a priečne výbežky C2 až C6 neboli zlomené a kĺbny výbežok C6 nebol poškodený. Žalovaná žalobkyni tiež nepriznala bolestné za položku 5) - odierky väčšieho rozsahu s väčším pomliaždením a s následnými krvnými výronmi vo výške 5 bodov, keďže zranenie oka bolo zahrnuté v položke 41) - pomliaždenie oka s krvácaním výhradne do prednej komory. Namiesto položky 223 b) - otras mozgu stredného stupňa vo výške priznala žalobkyňa žalovanej bolestné za položku 223 a) - otras mozgu ľahkého stupňa vo výške 30 bodov z dôvodu, že podľa lekárskeho správ utrpela žalobkyňa ľahký otras mozgu.

5. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaná listom z 21. septembra 2012 poskytla žalobkyni dôkladné vysvetlenie dôvodov zníženia poistného plnenia titulom bolestného. Žalobkyňa neposkytla žalovanej náležitú súčinnosť spočívajúcu v doručení tlačiva označeného ako „Hlásenie škodovej udalosti pre poškodeného“, ktorého obsahom sú skutočnosti majúce podstatný vplyv na likvidáciu a mimosúdne usporiadanie nárokov poškodeného, napriek tomu, že bola žalovanou opakovane vyzývaná na jeho vyplnenie, podpísanie a spätné doručenie.

6. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 212/2017 z 26. februára 2019, predmetom ktorých bola dovolacia otázka, „aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a je možné na toto omeškanie aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.“, súd prvej inštancie žalobu v časti príslušenstva pohľadávky zamietol.

7. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 441, § 444, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), § 3 ods. 1, 2 prvá veta, § 7 ods. 1, 3, 4, 6, § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťažení spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 2 písm. a), § 11 ods. 6, 7, 8. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“).

8. O trovách konania strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Súd priznal v časti určenia povinnosti zaplatiť istinu na bolestnom žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu

trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že žalobkyni bolo priznané bolestné, výška ktorého závisela od znaleckého dokazovania, ale aj od úvahy súdu a v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie príslušenstva pohľadávky priznal žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti výroku o zamietnutí žaloby v časti zaplatenia príslušenstva pohľadávky a súvisiacemu výroku o trovách konania odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tvrdila, že pokiaľ poisťovateľ (dlžník) nesplní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému (veriteľovi) a neposkytne mu plnenie náhrady škody riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania bez ohľadu na to, či poškodenému zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona o PZP. Zároveň podotkla, že proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie, bola podaná sťažovateľom V. T. ústavná sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. III. ÚS 309/2020-10 z 19. augusta 2020 prijal na ďalšie konanie. Vo vzťahu k výroku o trovách konania poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, v ktorom súd vyslovil, že žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum zaťažiť ho procesnou zodpovednosťou za predvídanie „procesného“ výsledku. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci je treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 11.073,60 eur od 25. júla 2012 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.460,50 eur od 25. júla 2012 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1.799,46 eur od 5. augusta 2013 do zaplatenia a trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná podaním z 5. októbra 2020. Uviedla, že žalobkyňa nerešpektuje právne závery, ku ktorým dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch, z ktorých vychádzal aj súd prvej inštancie, ani fakt, že právny vzťah strán sporu sa riadi zákonom o PZP. Okrem toho žalobkyňa podľa nej nesprávne určila prípadné začiatky jej omeškania s jednotlivými plneniami a zamlčala skutočnosť, že jej nedoručila tlačivo označené ako „Hlásenie škodovej udalosti pre poškodeného“. Mala za to, že s plnením náhrady za bolestné sa nemohla dostať do omeškania, keďže táto bola určená až právoplatným rozhodnutím súdu. Odvolanie žalobkyne proti výroku o trovách konania považovala za nedôvodné a účelové. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

11. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 9. novembra 2020. Poukázala na bod 26. odôvodnenia rozsudku Krajský súd v Prešove, č. k. 13Co/69/2017-368 z 13. novembra 2018, podľa ktorého odvolací súd, vzhľadom na rozdielnosť praxe súdov pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania pri nárokoch na náhradu škody sa prikláňa k názoru, že ak poisťovateľ sa nestotožňuje s lekárskeým posúdením o výške bodového hodnotenia bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, dostáva sa do omeškania, ak mu poškodený nijako nebráni preveriť správnosť bodového ohodnotenia a zbytočne preverenie odkladal. Len v prípade, že poškodený svojím postupom maril výsledky vyšetrenia za účelom zistenia správneho bodového ohodnotenia, alebo neposkytol inú náležitú súčinnosť pri zistení tohto ohodnotenia, tak omeškanie poisťovateľa neprichádza do úvahy (viď KS PO 20Co 66/2011). Rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje iba stručné zdôvodnenie omeškania žalovanej v nadväznosti na list žalobkyne z 24.04.2012. Z tohto odôvodnenia nie je čitateľné, či k omeškaniu plnenia žalovanej došlo dôvodne, alebo sa tohto omeškania žalovaná dopustila so zámerom krátiť plnenie bez náležitého odôvodnenia. V tejto súvislosti tvrdila, že korekciu hodnotenia bolestného lekárom žalovanej nie je možné považovať za šetrenie v zmysle zákona o PZP. Na základe toho vypracovaná listina nie je lekárskeým posudkom a oznámenie žalovanej z 21. septembra 2012 nie je možné považovať za jasné a dôkladné vysvetlenie dôvodov neplnenia zvyšku nároku, ktoré by malo zákonnú oporu, ale ani hodnotiť ako dôkladné vysvetlenie o znížení plnenia. Žalobkyňa tiež poznamenala, že žalovaná jej neposkytla

plnenie riadne a včas ani na základe znaleckého posudku znalca X. Q. V., ktorý cca potvrdil správnosť bodového hodnotenia v lekárskom posudku.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ustanovením § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

15. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne uvádza nasledovné.

16. Odvolací súd sa vo svojom predchádzajúcom rozsudku v tejto veci vzhľadom na vtedajšiu rozdielnosť praxe súdov pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania pri nárokoch na náhradu škody priklonil k názoru, že ak poisťovateľ sa nestotožňuje s lekárskeým posúdením o výške bodového hodnotenia bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, dostáva sa do omeškania, ak mu poškodený nijako nebráni preveriť správnosť bodového ohodnotenia a zbytočne preverenie odkladal. Len v prípade, že poškodený svojím postupom maril výsledky vyšetrenia za účelom zistenia správneho bodového ohodnotenia, alebo neposkytol inú náležitú súčinnosť pri zistení tohto ohodnotenia, omeškanie poisťovateľa neprichádza do úvahy.

17. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu po vrátení veci odvolacím súdom vykonal potrebné dokazovanie v tomto smere a zistil, že žalobkyňa neposkytla žalovanej náležitú súčinnosť spočívajúcu v doručení tlačiva označeného ako „Hlásenie škodovej udalosti pre poškodeného“ napriek tomu, že bola žalovanou opakovane vyzývaná na jeho vyplnenie, podpísanie a spätné doručenie. Na základe toho odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná sa v tomto prípade skutočne nedostala do omeškania, a teda jej nevznikla ani povinnosť platiť úroky z omeškania žalobkyne.

18. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd konštatuje, že v súčasnosti je otázka úrokov z omeškania v prípade poskytnutia poisťného plnenia podľa zákona o PZP riešená rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22. novembra 2018, v súlade s ktorým je aj aktuálna rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Cob/12/2020 z 12. marca 2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/23/2020 z 8. septembra 2020) a z ktorého pri svojom rozhodovaní správne vychádzal aj súd prvej inštancie.

19. Aj keď žalobkyňa v odvolaní namietala, že proti tomuto rozhodnutiu bola podaná ústavná sťažnosť, (sťažovateľa zastupoval právny zástupca, ktorý zastupuje aj žalobkyňu v tomto konaní), odvolací súd podotýka, že sťažnosť síce bola prijatá na ďalšie konanie, avšak zatiaľ o nej nebolo rozhodnuté, a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by malo byť toto rozhodnutie dovolacieho súdu spochybnené.

20. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 7 zákona o PZP, v zmysle ktorého poisťovateľ je povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného

rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia.

21. Keďže v prejednávanej veci bola výška (hodnota jedného bodu) ako aj dôvodnosť (spoluzavinenie žalobkyne) poisťného plnenia medzi stranami sporná, v dôsledku čoho žalovaná odmietla poskytnúť žalobkyni poisťné plnenie vo výške ňou uplatnenej v liste z 24. apríla 2012, žalovaná sa môže dostať do omeškania až po uplynutí lehoty na poskytnutie poisťného plnenia uvedenej v doručenom právoplatnom rozsudku. Pokiaľ žalovaná nie je v omeškaní s plnením poisťného plnenia, nemožno považovať za dôvodný ani nárok žalobkyne na úroky z omeškania uplatnené žalobou.

22. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne proti výroku o trovách konania odvolací súd konštatuje, že zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania alebo strane, ktorej to priznáva zákon náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

23. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

24. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

25. V súlade s citovaným ustanovením je podľa právneho názoru odvolacieho súdu dôvodné pri minimálnom neúspechu žalobkyne priznať tejto nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške zodpovedajúcej jej úspechu vo vzťahu k žalovanej istine a pri zohľadnení dôvodu čiastočného späťvzťatia žaloby, k čomu došlo v dôsledku plnenia žalovanej po doručení žaloby.

26. S poukazom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v časti zaplatenia príslušenstva pohľadávky ako vecne správny potvrdil a postupom podľa § 388 CSP rozsudok v napadnutých výrokoch o trovách konania zmenil v znení uvedenom v druhom výroku rozsudku.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaná ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech vo veci samej, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobkyni, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).